

שבואל

באר הגולה

ע שם במס מטרות הרפיים כנו חייב יו שם כשמו ? ק שס!
ר משנה וכרייתה יכמות דף מיד עייה:
ע משנה וכרייתה יכמות דף מיד מייה:
ע משנה כמשונות דף עיין מייה!
שהר מכניים בפשיו מהה' הישוח ור הייה
שהרה מנוחר מירושלמי: א ברייתה שם
בכנלי דף מיד עייה! בר עור ועכם המיי הרא"ם ומפרם הטעם שאנו מולין להם בעון שנרם נהם להייתם חולים מבושים גם מנעם מלהוליד: ג נמשנה: ד פשוט שם בנמרה נתשנה: ד פשוט שם נגמרה דף ס"ה ע"ב: ה כפירש" שם דשמה לה זכה להבנות ממנה: 1 מימרא דרבי אמי שם ומפרש הטעם שם: ז שובדא הוא בבי מדרשא וכר שם:

הגהות רעק"א ח מ שו"ע זומן. נינ עי משר רשכיש סר שפיינ:

ביאור הגר"א

מד) ואם יש לתלות פר. מוס כדים סניל ועריניש סימן קכיי: מד) ורא פר אלא פר. כמשים נגדרים ישו דרך נקשה ונשאיל סי פרו מיד ודפיק סירוסלתי שם ולפינ לאן הלסה פירוסלתי שמשתם בזה מייה דמן הנסה פירושנות דנמתנות לח מייה למידין דמף כדבר למינה נמתנות לו בר למי גמי שלנו למינו יירב: מוז) ויירי בר האחר כר. המשכיא סיומן אוף כלייו ושם המעשה באמר שמי כנותיי לשני בני כר דמיא להנשא לא להן ילד נסתרים וכ שכופין וכניל נטופנת הייל גבורת כי וסתרי שם קייו הי הייל השתה תידן היפסלה זיל כוי הלדד כיון דהיי לכונסה כופין שיפטיר: ואמרי שם ק"ו איפסלא זיל כ לכונסה כופין הענת בר. כמי במ"ם כב": אם סוענת כר. כמ" מ כנ"ל דלה כירושלמי (TE וכנ־נ ימנה דו פרון אם ידוע פרי לפון לי וללד: בנה לשותה מפני כינוול עונה כח"ב כפ" הע"פ מנדין ומכין פ"ז דהב": דלהו שחן כו מעשה מ"מ לה גרב יצמו שהין כד מעשה מיים נה בכל מדבר שהים לה מדבר שהים מדבר שהים מדבר הכלל מדבר שהים מדבר הכלל מדבר מדבר בכל מדבר בכל מדבר בל מ בש) הדם הא הד. לכל מתליפה להקלים וערו שם הלוכים הריי. עם : בגן ביין בי. שם הכה העייו כרי וכיש בהתר הוה: בד) "יא דב"ו בר. מדקלת ילדה ומים דוקה זרע קיימה כמש"ש הפילה מנה כר ובירוסלמי היל בנים ומחו בד) רא דכיו ומיסו לוקל זכע נ מוטה כו' ומירה'

שה קדימה שי קרקעות משמע מוכר אדר

יבר'. משום בכל מצות כאלו שאין הוכחה שעושה דרך מרד נאמן על עצמו שם בנ"י: יא כו. הדך בפחורה. ואם הלך מח"ל לא"י מונין י"ש מיום ביאמו לא"י. טור: יב כז. שלשה פעמיב. כאן בעינן ג"פ משום הרבה נשים מפילי בפחלת עיבורה נ"י ועיין תוס׳ ובהרה"ם מ"ם בשם הר"ש לרבי אפי בהפילה מוחזקת בתרי זימנא

מיהו לה קי"ל כר"ם כזה: כה. ויוציא ייתן בתובה. משום דממרינן שמה לא זכה להבנות ממנה ולרמב"ם דס"ל דהים לריכם לטעון ברי שהום [חינו] יורה כחן דאל"כ אוקמא הממון בחוקת הבעל וכשהומרת שהוא אינו יורה כחך או המרינן הוא לא זכה להבנות כן ה"נ אמרינן הוא לה זכה להבנות: יג כמ. היא נאמנת. היינו כשאין חשש דעיני' נתנה באחר כגון שהב"ד כפו אותו לגרש רק הוא אמר שהפילה תוך ייש כייכ הנייי ואיי מה משם איכא הכא דהא אחר ייש הוא ואפשר דק"ל אפי אחר ייש אכתי איכא חשש שמה נתנה עיניה בחחר הח"כ דאיכא עשרה מיום שהיה בו חסרון זה ושתקה י"ש אבל בכה"ג אפשר דהפילה מוך י"ם ח"כ נתעבר' ממנו תוך י"ם מ"ה כתב דהב"ד כפו אותו והיא לא תבעה הגט גם י"ל כיון דהיה מחוקת לנכשה לעקרה י"ל יותר שמא עיני נתנה באחר אפי אם הוא אחר ייש: יד ד. נאמנת. ופ״ל למה הוא אינו נאמן הא יש לו מיגו די"ל דמכיר בעלמו שאינו מוליד וי"ל כיון שכבר הוליד אלא שהפיל' ריע טענתו לבטל החוקה דלח מחזקת נפשה בעקרה נ"י ולכחור" קשה הא ביא הית אומרת דלא הפילה א"כ לא הוליד כלל ואכתי יש לו מיגו בשלמא כשהפילה בוודחי אלה הם מחולקים כמה פעמים הפילי שפיר תירצו אבל בדין זה כשהיה אומרת לה הפלחי קשה הה

יש לו מיגו ואפשר דסבירא ליה הסוגיא

ביאה ומוס׳ סוף נדרים כתבו אע"ג סעראה כגמר ביאה מכל מקום לענין סיבת ביאם כא היה ביאה ואין לה ת"כ: כא. ואסורה הדגשא ה: או כופין אותו אפינו בלא מענה בעינן חוטרא לידי כמו אם אין לו גבורת אנשים כיון דאסורה להנשת מסממו: י כב. יוציא זיתן בתובה. למ"ש לעיל לרוב הפוסקים אם לא

אמרה שהוא אינו יורה כחן מ"מ חייב ליתן לה הכתובה אבל אם הוא טוען ברי דהים פולטת הזרע או כיולא בזה דהמניעה ממנה והים א"י אם הוא יורה כחץ אין לה כתובה ודינה כאיילונית כמ"ש ברחב"ה שם יו אפילו אם הוא רוצה לגרשה וכן הוא לשיעת הרייף הוא אמר מינה קאי על מתני דב"ד כופין אותו לגרש ומ"מ אם אמר מינה נאמן אא"כ דהים אומרת דהום אינו יורה כחן וכן הום בהרא"ם ולה כפרישה סי קמ"ם. ולפי משמעות דברי המחבר מ"ש בסעיף ו' פוסק כרמב"ם קשה איך כתב כאן סמם דיוליה ויתן כתובה דהה לרמב"ם כל שהיא אינה אומרת ברי דהמניע' ממנו לין לה כתובה: כג. או ישא אשה וכו'. סיינו הברירה בידו אבל היא איי לומר שישה אחרת ולה יגרש אותה כי לפעמים לא יהבא ליה אתתא כל היכא דאגידא בה נייי ומשמע אפי היכא דהיא אמרה דהוא אינו יורה כחן מ"מ כופין מותו לגרש זאת רשה אחרת אע"ג שהיא נאמנת לענין כתובה ולדעת הרמב"ם מבואר כן במתני דהא מתני נשה חשה ושהה עמה ייש יוליה רתן כתובה איירי דהיא טוענת ברי דהוא אינו יורה כחץ כמ"ש בסמוך ותנה הינו רשהי לבטל. ואם הוליד ומתו בניה עיין תשובת הרשב"ל בי שהבים הב"י ובנ"י ובש"ג: כד. אין כופין להוציא. היינו כשהיה עוד להוליד אבל כשהיא זקנה רארי כופין להולים: כה. ונאכן האיש לומר

נאמנת (מהרי"ק שורש ע"ב) מד) ואם יש לחלות שלה יוכל לבה עליה משום שרחמה לר והיה בתולה שלה יוכל לבה עליה מכח רכות שניו וחולשתו תולין בזה ואין כופין להוליה (תשובת הריצב"א סוף אישות) בה) (כם) ו"ה דהפילו במקום שאין כופין אותו מ"מ אין כופין אותה להתפיים עמו ואין דנין אותה כדין מורדת אורש שורש מהריכין הדבר עד שיתפשרו או עד שישהה י׳ שנים ולא תלד (מהרי"ק שורש קל"ה בב"י בשם הרשב"א) בין (ככ) וס"ה אם קידש אשה כא ואסורה להנשא לו ולמתר כופין מותו להוליה (תשובת הרא"ש כלל מ"ג) מיז) מס (כג) טוענת שבעלה [1] אינו שוכב עמה ואינו בא עליה דינה כדין טוענת שאין לו גבורת אנשים: פ בה) אם ידוע שהאיש רוצה לילך לארץ אחרת ישביעוהו (מי) שלא ילך או יכפוחו שקודם שילך יגרש אותח ח לוכן:

מ צ מט אם הדבר ידוע שאינו רשאי לעמוד במקום שנשאה מפני סכנת נפשות י כופין אותו לגרשה כי סיל לינה נריכה ללכת ק אחריו:

" נשא אשה (כס) ושהתה עמו י' שנים ולא ילדה כב יוציא ויתן לל כתובה כג נא) או ישא אשה הראויה לילד בי ואם לא רצה כופין אותו עד שיוציא ש ואם אמר איני בועלה והריני שוכן עמה בפני עדים כדי שלא אתייחד עמח בין שאמרה היא בין שאמר הוא והן אין שומעין לו אלא יוציא וישא אשה הראויה ללדת:

הגה ת גד) יית דכ"ז דלה הוליד כלל אבל אם חוליד זרע קייתה אע"פ שלא קיים עדיין פריה ורביה כד (בו) אין כופין בה) להוציא (ריב"ש סימן ט"ין) וע"ל דבומן הזה הין (כו) נוהגין לכוף כלל כה ונחמן החים לומר שיודע קימן ה׳ בעלמו שאינו מוליד ואין כופין אותו לישא אשה (נ"י פרק הבא על יבמתו): יא כו א נה) הלך כי) בסהורה בתוך י' שנים או שהיה חבעל הולה או שהיתה היא חולה ביוובו לף על פי שמשמשים יחד או שחיו הכושים כבית האסורים (כו) ארן

עולים להם אותו זמן מהמנין:
יב י הפילה מונה מיום שהפילה , אם הפילה וחורה והפילה כז ג' ס פעמים הוחוקה לנפלים כה ויוציא בתובה נה ומ"מ מותרת לינשא כה לאחר:

יג י הוא אומר הפילה כתוך עשר כדי שתשב עמו והיא אומרת לא הפלתי כם [י] היא כמן נאמנת:

יד י הוא אומר הפילה שנים והיא אומרת הפלתי ג' היא ל נאמנת:

שמשיג ידו ע"ל פיתן קריע כ"ק ז' מש"ש ופיין כנסיג קפ"ל ע"ב פנ"ג ונ"ד: בס דרוציא. וסייע כשסים ראוים לסוליד עוד אבל כשסים וקנה כופין לסולים צ"י

הימב コペコ י כד) כתובה. פי ב"ש. והיכא דלים ליה למיתב לה כמובה ההא כתובתה הוב עליו עד

יא כו) בפחורה. ואם הלך מח"ל לא"י מונין י"ש מיום ביאמו לא"י טור: יב כו) ג"פ. כאן בעיקן ג"ה משום הרכה נשים מפינים במחלת עיבורם בית יוסף: כת) האחר. ולח משא אלא למי שקיים פו"ר ש"ג: "ל כטן היא נאסבת. היינו כשאין חשם דעיניה נחנה משא אלא למי שקיים פו"ר ש"ג: "ל כטן היא נאסבת. היינו כשאין חשם דעיניה נחנה כאחר כגון שהב"ד כפו אותו לגרש רק הוא אמר שהפילה מוך י"ש נ"י ע"ן ב"ש אם

בסם הריב" עוד משרש הסוף החור עוד מבל כשהיה זקנה כופין להולית ב" מנוסל הלו לתי שקיים פו"ר ש"ג: "ל כטן היא נאמנה. היינו כשהיו משרש מתש"ש מת

אח"ז ואין היתר לשבועתו כיון שנשבע לה על טובה שעשתה לו במחילת המזון מה שכבר נתחייב לה קשה היתר כלל דהא אינה חלה כלל ניל ההיק שאין טום סברא לומר אעפי" שנאמר שהשבועה הקשה הא א"צ היתר כלל דהא אינה חלה כלל ניל ההיק שאין טום סברא לומר אעפי" שנאמר שהשבועה הלה מ"מ ירצה להתיר השבועה זה אינו עוד הקשה דכאן כתב הרא"ש מה קדימה שיין במזונות ופרנסה יכול לשעבר עמו לכמה חובות דלא שיין (קדימה) אלא בשעבוד קדקעות משמע דבשעבוד קדקעות ויכול לשעבר היכול עמו לכמה הובות דלא שיין (קדימה) אלא בשעבוד קדקעות משמע דבשעבוד קדקעות היכול עד היכול על היכול עד ה

שהעתיק כ"י תשובת (רשב"ץ אם) טוען שזה מוס עובר ע"י רפואות קרובות להועיל כר ודאי (דאין ואם כופין הוה שלא כדין כ"ז הוא פשום לפי ע"ד: [ז] אינו שוכב עסה כו". תימה הוא זה שהי מבואר (דאין הוה שלא כדין כ"ז הוא פשום לפי ע"ד: [ז] אינו שוכב עסה כו". תימה הוא זה שהר מבוא הודין זהמה לאין לו גבורת אנש"ם) וכפי מה שביארנו והיא מוכרת עכ"פ (ובטור מב"א תשובה) כבו ריה מוכי בהויב הראשונה לפרנס) כתב בדרישה ועשה דעיל סי ק"יה ([השובת הרא"ש ראובן הייט) שנטבע ליתן לשמעון חצי מה שירויח ובאוונו השיב שהרויה אין בו כדי סיפון לפרנסת אשתו ואשתו תובעת מזונות והשיב שהשבועה היונו שלא הלתה על כל מה שירויח אבל על החציה הלתה ולעל נמי לא חלתה אלא על החצי אלא שאין טעם לדבר (וגם שם בחשובה) לא על החציה הלתה ולעל נמי לא חלתה אלא על החצי אלא שאין טעם לדבר (וגם שם בחשובה) לא הדע"ב האל איסור מ"מ באיסור מוסיף הל איסור כדא" פ" ד' איז מו בהבר קריל הדער ה"ב לעיל סי ק"דת דעשב לתה הצ"ד הרוז והלה השבועה עכ"פ כאם ירויה כ"כ שיספיק ההצ" הדעת ה"ב על על איסור מ"מ באיסור מוסיף הלא שלא שעדיין "על שם כיון שבשעה הדעת ב" הל איסור מוסיף והל ל הכל אפילו אם לא יספיק אלא שעדיין "על שם כיון שבשעה שבאים לדין כבר מונה המעות שהרויה ויש להאשה ג"כ שייכות על הממון מצד היום פרנסתה ומצא ה"ל ממון הו משובד לעונהם לזה כתב שם דאפ" כמוכו לנסין אן שיבבוד למזון האשה והבנות על הממון ק"ו כאן בשיעבוד גופו אבל כאן דעשבע לשני לתה לה כל מה שהיה אפ"א שם ירויה הרבה מצא מפקיע חיוב שעליו לפרנס הראשונה ואין השבועה הלה בזה רק שעכ"פ הייב לשהי מהרא שהרא מ"ב שהיא ג"כ ששתו לוה פסק שיהלוק (הדין) (בדין) ב"ב"ח הבאים כאחר ומ"ם הראשה הדבה השביה מצד שהיא ג"כ שחול לזה פסק שיהלוק (הדין) (בדין) ב"ב"ח הבאים כאחר ומ"ם הראשה הדבה השבידה מצאים כאחר ומ"ם הראשה ה"ב"ח ב"ח ב"ח ב"ב מהיה מוכי שהור מ"ם הראשה הדבה הדבה המצאים כאחר ומ"ם הראשה הדבה השב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח הראשה הדבה הדבה מצאים כאחר ומ"ם הרא"ם הרא"ם הראשה ה"חים ב"ח ב"ח הראים כאחר מ"ם הרא"ם הרא"ם הראים ב"חים הראים היו"ם הראים הראים הראים הראים הראים הוודים הראים ב"ח מוצר שהיים הראים הר

לשוברת הנוס חדשות המוכר הדייה מבל מחדם הריי מיכן שע"ש המרה מממחה רבנים מותר ואטן שליחומה דרגמ"ה עבדינן כזה. הרכנים דומר דעוכד דידיה מבל מחדם הריי מיכן שע"ש המרה מממחה רבנים מותר דעוכד דידיה מבל מחדם הרבים המריי הוא מהיי מיכן המיר מוכר מובים והספרים ומות התבריים והמר מל הוא מוכריים והמריים בחוד מריים במרוים במריים במריי